

MIQUEL ÀNGEL PASCUAL, EX-COMPONENT DE LA TRINCA

Text: JOAQUIM VILARNAU / Fotos: MARC VILA

"El nacionalisme espanyol ens aixafa"

Miquel Àngel Pascual (Mataró, 1949) és un dels tres components de la Trinca, el grup més popular que hi va haver a Catalunya els anys 70 i primers 80. Aquests últims mesos s'ha involucrat en un intent per recuperar les Sis Hores de Canet.

Enguany hi haurà Sis Hores de Cançó a Canet?
—Ara mateix, el més calenta és a l'aiguera.

M'agradaria pensar que es farà, però ara ja em penso que no. L'Associació Catalana de Cantants i Intèrprets en Llengua Catalana (ACIC) ha fet un esforç brutal per tirar-ho endavant, però la gent a qui no costava res és qui més entrebancs hi ha posat. L'Ajuntament de Canet, no l'alcalde en persona, sinó un parell d'individus de CiU i un del PP, s'ha negat a vehicular els papers de la subvenció. Han passat tots els terminis...

—Quina havia de ser la idea del festival d'enguany?

—El volfem recuperar perquè fa falta. Com sabíem molts, aquest país es va desmobilitzar estúpidament, comptant que, com que hi havia un govern, ja estàvem salvats. La societat civil no existeix, el franquisme la va matar.

—Durant el franquisme sí que hi havia societat civil activa...

—No. Hi havia un ferment que es va destruir amb l'arribada de la democràcia. Hi havia les associacions de veïns i entitats similars, però feien una feina substitutòria. Tots sabíem, per exemple, que l'Associació de Veïns de Sant Andreu era socialista. Era la manera que tenien els partits polítics d'existir sense ser legalitzats.

—Així, les Sis Hores encara calen per a protestar.

—I tant! El nacionalisme espanyol ens va aixafant amb un descarament que, sense passar per les urnes, no s'hi havien atrevit mai. Ara els sembla que estan legitimats. És horrorós. No els podem conce-

dir aquesta legitimitat. Si jo vull ser nacionalista, ho he de poder ser, i això de l'autodeterminació no és un dret que et donen, és un dret que tens. El que passa és que només l'aconseguiràs quan l'exerceixis. La gent ho hauria de veure més clar.

—Fa poc hi va haver la desfílada militar a Barcelona. Un cert moviment de rebuig, sí que hi va ser...

—S'hi van barrejar dues coses.

Jo crec que algunes formes de pacifisme són pur infantilisme, en canvi reivindico que l'exèrcit espanyol no ens passi per sobre a Catalunya. Però és l'exèrcit espanyol que no vull veure, no pas tots els exèrcits. I això que ens van vendre de l'ajuda humanitària, me la bufa. No és seriós. Quan hi va haver el terratrèmol de Turquia hi van enviar els bombers i no els he vistos mai desfilar per la Diagonal amb la mànega a l'espatlla.

—A més, és un percentatge molt petit de l'exèrcit el que ha participat en tasques humanitàries.

—Sí, però això té una explicació molt senzilla. Hi ha un percentatge molt petit de l'exèrcit que forma part d'unitats que serveixen per a alguna cosa, que tenen vehicles capaços de passar l'ITV civil... A més, només van desfilar

els únics que no es poden espatllar: els que van a peu. A mi, com a nacionalista, no m'agrada l'exèrcit espanyol. Sofrim un atac del nacionalisme espanyol més ranci. D'aquí a quatre dies, els nens tornaran a estudiar que la *reconquista* va ser una cosa bona, quan tots sabem que va servir per passar d'un país més o menys culte a la barbàrie absoluta durant

"A mi, com a nacionalista, no m'agrada l'exèrcit espanyol. Sofrim un atac del nacionalisme espanyol més ranci. D'aquí a quatre dies, els nens tornaran a estudiar que la 'reconquista' fou una cosa bona."

una pila d'anys. No els explicaran que, a Toluges, s'hi va celebrar la primera assemblea de Pau i Treva, és a dir, les primeres Nacions Unides. I si els ho expliquen, els diran que va passar a França. Ens hem de despertar!

—*També hi ha un error imputable al nacionalisme català. Durant molts anys s'ha deixat tot el nacionalisme en mans de CiU...*

—Sí. Hi ha hagut molta gent que es pensava que CiU era de centre. Tot és relatiu, són de centre segons amb qui els comparis. Era molt còmode. Durant el franquisme vam demanar d'exercir el poder polític i durant molt de temps ens hem oblidat de controlar-lo. Una societat és políticament madura quan exerceix el poder i, sobretot, quan el controla.

—*En un moment determinat el PSC també va renunciar al nacionalisme.*

—Segur que sí. Però no ho van fer quan era més fàcil. Van veure molt clar que aquí hi havia el PSC i no pas una delegació del PSOE. Durant la primera legislatura els socialistes catalans tenien grup propi al Congrés. De fet, tot va començar força bé. El que passa és que tots pequem de comoditat. Per exemple, a mi, em sembla que era fonamental la compilació del dret català i no s'ha combatut gens per això. Jo tinc molts dubtes de com s'ha portat tot, però també em poden retreure que no he estat allà tocant els collons. Tinc la mateixa culpa que qui en tingui més.

—*Hi va haver un moment que, la gent que feia música, va anar plegant..., alguns per desencant, uns altres quan van fracassar en castellà...*

—A nosaltres, ens va anar molt bé, cantant en castellà... Hi ha un moment que et plantejes si et veus amb cinquanta anys dalt l'escenari. Particularment, jo sí que m'hi veia, però potser els meus companys, no. Jo no ho hauria deixat estar. Em vaig apuntar a aquest invent per poder cantar i xalar, perquè és l'única manera que sé de passar-ho bé.

—*Després de la Trinca no ha intentat fer res en el camp de la música?*

—No. Vaig estar malalt i ara ja no m'ho puc permetre. Porto una pròtesi i estic fotut. Però passa que no ho sembla, perquè els qui no treballem estem més morens i més guapos. Aquesta és la veritat. Sí que he ajudat gent jove perquè l'experiència et dona un punt de vista diferent.

—*Com veu el panorama musical del nostre país?*

—No el veig, no existeix. Hi ha un patró molt tanca. Nosaltres sobretot ens vam fixar en els Beatles, els Rolling Stones, el folk..., ara en què es fixen? Aquí hi va haver l'Ona Laietana i fa poc també el

Rock Català. Crec que el Rock Català va ser un fenomen important, que si arriba a passar a Madrid, ens l'hauríem hagut d'empassar tant com aquesta última Copa d'Europa.

—*Però creu que el panorama actual és deficient?*

—És que no hi ha indústria i sense indústria no hi ha música. Quan nosaltres vam començar, els estudis de Barcelona eren els millors de l'estat. Venia gent de Madrid a enregistrar. Al cap de deu anys érem nosaltres que havíem d'anar a Madrid. Les cases de discos es van traslladar a Madrid perquè era més fàcil de promoure els artistes des d'allà.

—*Escolta el que fa la gent jove?*

—Sí, però no diré qui. Els cantants actuals em semblen molt pretensiosos en les lletres. En general m'agraden més els del rock.

—*Molts grups canten en anglès. Què li'n sembla?*

—No té res d'estrany. La canalla d'avui té molt

d'interès per l'anglès i per la cultura anglo-saxona. Nosaltres també, però hi vam arribar després de conèixer l'espanyola, la francesa i la italiana. Ara tenen un domini de l'idioma anglès molt elevat. La producció discogràfica va descaradament adreçada a ells. A la nostra època no hi havia cap muntatge tipus Spice Girls. Potser el que s'hi va assemblar més, però com una ombra pàl·lida, era Boney M. O Village People, que els van agafar per bufons, l'un el van vestir de cuir, l'altre d'indi... Hi havia molta ploma allà... Ara he vist criatures de tres anys cantant Backstreet Boys en anglès.

—*Però al final el que compta són els gustos del consumidor, oi?*

—Els gustos són mentida. Es creen. Qui té diners, pot fer entrar el producte que vulgui. Hem tornat als temps de l'*star system* de Hollywood en què feien el *curriculum*

a mida per vendre, inventant-s'ho tot. Les Spice Girls en són un perfecte exemple. Han fet una promoció molt bona, i a cada país l'han feta diferent i adaptada.

—*Encara s'escolta alguna vegada els discos de la Trinca?*

—Ja no. No em fa res de sentir-los, em diverteix, però ja no els escolto. Tinc les reedicions dels primers compactes que vam fer... Crec que els dos darrers que vam fer eren molt bons i que encara hi ha cançons que són totalment actuals. Desgraciadament, nosaltres solíem ser profetes i vam anar encertant el que ha anat passant. Mira l'OTAN, la nostra cançó és d'uns quants anys abans de l'entrada a l'Aliança, però és que era tan clar...

—*Com recorda aquella època?*

—Per mi és una època molt llarga. Vaig començar amb dinou anys sense saber com anava tot... Crec

"No existeix un panorama musical al nostre país. Crec que el Rock Català va ser un fenomen important, que si arriba a passar a Madrid, ens l'hauríem d'haver empassat com aquesta última Copa d'Europa."

que el fet de quedar-me a viure a Canet em va ajudar molt a relativitzar l'èxit. No sabia definir tants anys en poc temps. Ho recordo tot amb molt d'afecte, fora el moment que vam deixar d'actuar.

—*Els darrers discos, ja no els van tocar en directe.*

—No. Moltes de les cançons d'aquests discos, les vam fer de primer a la televisió. Va ser una època en què tot-hom es va començar a relaxar..., ens pensàvem que érem l'hòstia perquè teníem televisió pròpia.

—*Ho passava bé fent televisió?*

—No. Quan enregistràvem els nostres esquetxos anava rebentat, però ho passava bé; ara, amb la resta de feines, no. Ho passava bé quan treballàvem nosaltres tres al nostre ritme. Fèiem uns torns bestials i pensàvem molt. El que no he pogut suportar mai són les esperes i, en televisió, sempre s'ha d'esperar, per tot.

—*Com va ser que van muntar la seva pròpia productora?*

—En fer el primer programa per a TV3, el *No passa res*, vam descobrir que es perdia una immensitat de temps. Teníem un despatxet per treballar i mai no hi érem tots tres. Vam muntar-nos unes petites instal·lacions per poder treballar amb més comoditat. El segon programa, ja el vam fer des d'allà.

—*El Tariro-tariro, oi?*

—En realitat era el *No passa res*, però fet per a TVE. Ens el va demanar Pilar Miró amb l'encàrrec que volia explícitament el mateix que havíem fet a TV3. Ens va anar molt bé. No hi ha hagut una època ni una televisió amb més llibertat que la TVE d'aquella època.

—*A TV3 es van sentir pressionats?*

—Leugerament condicionats, sí. La vida és una negociació, però sempre va ser entre amics.

—*Després del Tariro-tariro la Trinca ja es dedica plenament a produir programes. Per què?*

—**Fa poc va sortir un doble recopilatori de les cançons de la Trinca amb Ariola.**

—**Sí, però no el tinc. No l'he vist.**

—**Qui en va fer la selecció de les cançons?**

—**No ho sé. Potser Ariola o potser ells.**

—**Ho dic perquè totes les cançons amb una mica de nacionalisme n'han quedat fora...**

—**Així potser l'han feta ells. Quan la gent treballa per a tot Espanya i es comença a creure aquestes ximpleries que a Madrid sí que ens reben bé i tot això..., s'equivoca.**

—Quan tens la sella hi has de posar un cavall. Havíem d'amortitzar les instal·lacions que ja teníem.

—*Aleshores arriba el moment en què vostè se sent cansat de fer d'empressari?*

—Jo m'hi trobava molt malament. Mentre fèiem els nostres programes, encara ho passava bé, però després em vaig començar a trobar malament..., em vaig pensar que era l'*stress* i que per Setmana Santa reposaria, però em va faltar un dia. La nit de dilluns sant a dimarts em vaig posar a vomitar sang. Tenia una úlcer a d'estómac.

—*I es decideix a deixar-ho...*

—Allò va ser el principi del final.

—*Hi té relació, ara, amb els altres membres de la Trinca?*

—Gens. Recordo que quan treballava amb ells no em podia relacionar amb ningú més perquè la feina m'absorbia tot el temps. Per tant, comprenc que ells no tinguin ni un segon per relacionar-se amb algú que no sigui de la feina. Pensa que potser fan catorze o quinze

programes de televisió. O potser més, no ho sé.

—*Quan mira enrere i veu com ha anat la seva carrera i ho compara amb les il·lusions i els ideals dels dinou anys, què pensa?*

—Nosaltres als dinou anys no teníem cap ideal. Van venir més tard, quan vam veure com funcionava la vida. A Canet no hi havia cap problema, a la Universitat, sí. A casa sempre hi havia hagut una senyera desada en un calaix i per a mi era normal.

—*Què en pensava un nacionalista, com s'ha definit vostè, de cantar en castellà?*

—Per mi no va ser cap contradicció. Per què? No vam cantar mai en castellà a Catalunya, però ni que ho haguéssim fet, a mi, no m'hauria semblat cap contradicció. Nosaltres vam cantar en castellà per anar a Madrid. Com ho havíem de fer, si no? Amb subtítols? Ja ho vam intentar una vegada i no va funcionar.

